

IJskoud

IJskoud

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen
Gewetenloos
Topgeheim

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books

ISBN: 9789402118674

© 2014 Martin Brouwers

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

INHOUD

- 1. Winter in het land*
- 2. De verdwijning*
- 3. Op het juiste spoor*
- 4. Twilight Zone?*
- 5. Een andere dokter doet zijn intrede*
- 6. Redder in nood*
- 7. Ziekenhuisperikelen*
- 8. Een dubieuze meeting*
- 9. Terugkeer naar het ziekenhuis*
- 10. Dokter Jim*
- 11. Wie niet weg is...*
- 12. Een reddende engel in een witte jas*
- 13. Achtervolging door het ziekenhuis*
- 14. Een lastige situatie*
- 15. Afspraken en plannen*
- 16. Een linkerlong en Lasagne Bolognese*
- 17. Nachtelijke werkzaamheden*
- 18. Wie zijn neus in andermans zaken steekt...*
- 19. De verdwenen verpleegster*
- 20. Toestanden bij 'MedCo.'*
- 21. Uiytdenwilge in actie en een gevaarlijk plan*
- 22. Het net sluit zich*
- 23. Het doek valt!*
- 24. Toch een 'horrordokter'?*
- 25. En dan...is er koffie...*

1. Winter in het land

Dikke sneeuwvlokken waren opnieuw de hele nacht onafgebroken blijven neerdalen en hadden de witte deken waarmee het land bedekt was, alleen nog maar dikker gemaakt.

Omdat de temperatuur nog steeds ver onder het vriespunt lag had de hard geworden sneeuw zich overal stevig op vastgezet zodat het moeilijk was de trottoirs en de paden schoon te maken. Natuurlijk reden de strooiwagens van Rijkswaterstaat en de gemeenten al de hele nacht af en aan om de hoofdwegen schoon te houden, maar het leek of men aan het dweilen was met de kraan open.

Aan de hopeloze uitdrukking op zijn gezicht te zien moet ook de nogal flinke chauffeur van de strooiwagen dat gevoel hebben gehad.

Alhoewel het al tegen zevenen in de ochtend liep was het nog stikdonker. Alleen waar voldoende straatverlichting was en het licht van de lantaarns weerkaatst werd door de witte laag sneeuw leek het soms wel midden op de dag te zijn. Wat later in de ochtend was de hevige sneeuwval wat afgenomen zodat de ruitenwissers van de zware Mercedes strooiwagen op de interval-stand gezet konden worden.

Ver voor hem uit waren de achterlichten en het gele zwaailicht van de sneeuwschuiver te zien die de enorme hoeveelheid gevallen sneeuw naar de kant van de weg schoof, zodat de strooiwagen met zijn vijf ton strooizout zijn werk kon doen.

Het strooizout was de vorige avond al ingereden vanuit een van de vijf enorme zoutloodsen die Rijkswaterstaat in bezit had en de chauffeur had de auto en de route, na de briefing van later die avond, toegewezen gekregen.

Ondanks zijn vermoeidheid kon hij zich de briefing nog goed herinneren.

Er gold al zes dagen een code rood weeralarm, enerzijds vanwege de heftige, aanhoudende sneeuwval en anderzijds vanwege de krachtige rukwinden met soms wel pieken van windkracht acht, oftewel een windsnelheid van bijna negentig kilometer per uur.

De leidinggevende was tijdens de briefing duidelijk geweest: omdat het land een uitzonderlijke, extreme periode doormaakte was besloten al het materieel en alle mankracht in te zetten wat inhield dat achthonderd chauffeurs met zo'n vijfhonderd strooiwagens en driehonderd sneeuwschuivers aan de bak moesten. De mankracht en het materieel van de verschillende gemeenten kwamen daar nog bij.

Er had zo'n tweehonderdduizend ton strooizout in de zoutloodsen klaargeleggen om uitgestrooid te worden en het was al zes dagen een gekkenhuis.

De chauffeur zag de sneeuwschuiver voor hem afslaan naar rechts en gaf richting aan.

In zijn rechter buitenspiegel zag hij een auto op gepaste afstand achter hem rijdend, wat zo langzamerhand een bijzonderheid aan het worden was. Sinds enkele dagen was er weinig verkeer op de wegen, gewoonweg omdat het op veel plaatsen niet begaanbaar was vanwege het dikke pak sneeuw of omdat het gevaarlijk glad was.

De extreme sneeuwval en kou hadden eigenlijk het normale leven in Nederland behoorlijk ontwricht. Treinen reden niet of nauwelijks, vluchten werden geannuleerd, de transportsector zat met de handen in het haar en het gros van de werkende bevolking kon met geen mogelijkheid op het werk geraken.

Omdat de aanvoer van levensmiddelen stagneerde raakten de schappen in de supermarkten steeds verder leeg.

De overheid had opgeroepen aan de ouderen en zieken te denken en de installatiebedrijven hadden hun handen vol aan het repareren van bevroren en kapotte leidingen.

Vermoeid draaide de chauffeur aan zijn stuur en stuurde zijn zware vrachtauto door de bocht.

Het was misschien vanwege zijn vermoeidheid dat hij te laat zag dat de sneeuwschuiver voorbij de bocht stilstond.

Zijn voet schoot naar het rempedaal en hij klemde het stuur stevig met twee handen vast. Met een schok kwam zijn auto tot stilstand, op slechts enkele centimeters afstand van de sneeuwschuiver.

Geschrokken en geïrriteerd kneep hij zijn ogen tot spleetjes en tuurde voor zich uit. Aan de rook uit de uitlaat van de sneeuwschuiver te zien draaide de motor nog. De lichten waren nog aan, evenals de gele zwaailamp op de wagen en het leek alsof hij elk moment weer in beweging kon komen.

Dat gebeurde echter niet en de chauffeur van de strooiwagen werd ongeduldig.

In zijn spiegel kijkend zag hij dat de auto die al enige tijd achter hem reed, ook stilstond. Die had natuurlijk ook weinig keus omdat het pak sneeuw vóór de twee vrachtauto's te dik was om door te gaan. Het was een brede straat die aansloot op een randweg, waar onder normale omstandigheden, veel gebruik van gemaakt werd.

Links van de straat stonden alleen struiken, zowel bladhoudende als kale, bladverliezende bomen, allemaal onder een dikke laag sneeuw bedolven. Rechts was een heuvel met daarbovenop, omgeven door sparren en kale berkenbomen, eveneens door een dik pak sneeuw bedekt zoals op oude ansichtkaarten, slechts één huis. Zowel beneden als boven brandde licht

en achter een van de bovenramen was duidelijk een jongeman te zien. Jim Callahan had vanachter zijn slaapkamerraam het tafereel gadeslagen en vroeg zich eveneens af waarom de sneeuwschuiver gestopt was.

Hij had gezien hoe de strooiwagen plotseling remde en wachtte op het moment dat de stoet weer in beweging zou komen.

Dat gebeurde niet.

De situatie had nu Jim's volle aandacht en om het buiten beter te kunnen zien deed hij het slaapkamerlicht uit. Nu had hij perfect zicht op wat zich voor zijn huis afspeelde.

Hij zag hoe de chauffeur van de strooiwagen uitstapte, een blik wierp op de wachtende auto achter hem en vervolgens zijn schouders ophaalde om aan te geven dat hij ook niet wist waarom de sneeuwschuiver stilstond. Jim zag hoe de chauffeur vervolgens naar de sneeuwschuiver liep en hard op het portier van de bestuurder klopte. Hij zag hoe de chauffeur op zijn tenen ging staan om door het raam van de hoge auto te kunnen kijken, om meteen daarna het portier open te trekken en half in de cabine van de strooiwagen te verdwijnen.

Het volgende moment liet de chauffeur zich weer naar buiten zakken, keek verschillende keren om zich heen en haastte zich terug naar zijn eigen wagen en klom in zijn eigen cabine.

Jim was nu nog nieuwsgieriger geworden, wat was daar buiten aan de hand.

Wacht eens, hij dacht ineens aan zijn verrekijker...die moest hier ergens liggen.

Hij dacht even na en graaide vervolgens onder zijn bed waar hij de kijker aantrof. Snel stond hij op en nam zijn positie voor het raam weer in, zette de kijker aan zijn

ogen en zoomde in op de cabine van de sneeuwschuiver waarvan het portier nog steeds openstond en daarom de interieurverlichting nog aan was.

Jim stelde zijn verrekijker scherp en kon zo met gemak in de cabine kijken. Eigenlijk zag hij niets ongewoons aan de cabine van de sneeuwschuiver, behalve dan dat de chauffeur ontbrak!

Waar was de chauffeur gebleven?

Zijn blik verplaatste zich van de cabine van de sneeuwschuiver naar de cabine van de strooiwagen waarvan de chauffeur, zichtbaar ontdaan, met de microfoon in de hand zijn ontdekking doorgaf aan de centrale.

Jim had het gesprek natuurlijk niet kunnen horen maar begreep dat zijn voorgevoel juist was geweest toen enkele minuten later een politieauto, de straat inreed en stopte achter de auto die nog steeds stilstond achter de twee vrachtwagens. Hoe had Jim kunnen vermoeden dat dit het begin zou zijn van een zeer merkwaardig avontuur waar velen, vanwege de talrijke eigenaardigheden en beslist niet ongevaarlijke situaties, zeker voor terug zouden deinzen.

2. De verdwijning

De verdwijning van de sneeuwschuiverchauffeur stond niet op zichzelf, zoals al spoedig zou blijken!

Jim Callahan was, als zogenaamde 'ooggetuige' vriendelijk verzocht mee te gaan naar het politiebureau om te beschrijven wat hij waargenomen had. Dus daar zat hij dan. Jim keek op de klok boven de deur naast hem en zag dat het inmiddels kwart over acht geworden was.

Over school hoefde hij zich al dagen niet druk te maken omdat alle scholen in het land de deuren gesloten hadden. Tja, veel scholieren vonden ongetwijfeld dat deze winter zo ook z'n voordelen had.

Hij zat voor een groot bureau en had zojuist zijn verhaal verteld aan de agent tegenover hem, dat vervolgens door een agente op de computer ingetikt was. Waarschijnlijk zou de politie niets aan hem hebben maar hij werkte graag met ze mee. Tijdens het onderhoud had Jim de onrust op het politiebureau opgemerkt doordat agenten over de gangen heen en weer liepen en omdat hij soms stukken van hun conversaties had opgevangen. Er was duidelijk sprake van verhoogde activiteit op het bureau en het had zeker niet alleen te maken met het weer. Nee, er was veel meer aan de hand.

'Zo jongeman,' zei de agent tenslotte die tegenover Jim zat.

'Ik denk dat we alles nu wel hebben. Dank voor je medewerking en mocht je nog iets te binnen schieten...'

'Dan weet ik U te vinden,' maakte Jim de zin af.

'Ik heb het nummer van het bureau. Hoe is het trouwens met rechercheur Klaassen?'

De agent keek Jim verbaasd aan.

‘Rechercheur Klaassen maakt het goed, hij is momenteel met een zaak bezig. Maar...ken je hem dan?’

‘Jazeker,’ antwoordde Jim, ‘we hebben enkele keren met elkaar gewerkt...maar ik wil U niet langer ophouden.’

Jim stond op en stak zijn hand uit naar de agenten.

‘Blijft U maar hier hoor,’ zei hij nog, ‘ik kom er zelf wel uit...’ en hij liet de twee agenten achter die elkaar verbaasd aankeken.

Jim kende de weg in het politiebureau en liep zonder haast te hebben naar het trappenhuis. Hij werd geregeld gepasseerd door met elkaar pratende agenten en ving zodoende flarden van hun gesprekken op. Tegen de tijd dat hij de uitgang bereikt had wist hij wat iedereen op het bureau zo bezighield en dat had zeker niets met het weer van de laatste dagen te maken. Hoewel de extreme sneeuwval op zich ook al merkwaardig genoeg was ging het hier om iets dat nog veel opmerkelijker was.

Hij stapte door de zware, glazen deur naar buiten en begon aan zijn tocht huiswaarts. Hij had het aanbod van de politieagent om hem door een auto thuis te laten brengen, vriendelijk afgewezen.

Zijn jas zo hoog mogelijk dichtritsend en de kraag omhoog zettend, zocht hij het schoongeveegde gedeelte van de rijbaan op en begon met de handen in de jaszakken te lopen. Het trottoir was nagenoeg onbegaanbaar geworden door zeker dertig centimeter sneeuw en op de rijbaan bevond zich nauwelijks verkeer. Af en toe stapte hij even opzij, de dikke laag sneeuw in, om een auto voorbij te laten gaan en voor de kruispunten ging hij het trottoir op om toch veilig over te kunnen steken.

Je had altijd bestuurders die de gladheid toch weer wisten te onderschatten en volgens de nieuwsberichten was het aantal slippartijen, sinds de heftige sneeuwval begonnen was, haast niet meer te tellen. Alhoewel het er

sinds een dag of twee op leek dat de meeste mensen hun rijstijl wel aangepast hadden, maar er waren natuurlijk ook steeds meer mensen die hun auto thuislieten.

Je kon er wel van uitgaan dat de mensen die nu voorbij reden noodgedwongen de auto hadden gepakt. Misschien omdat ze door hun levensmiddelen heen waren of omdat ze naar de huisarts of het ziekenhuis moesten.

Het kon ook zijn voor een bezoek aan de apotheek, voor medicijnen, of om voor anderen te zorgen die verder van hen vandaan woonden.

Even dacht Jim aan al die mensen die voor zorg van anderen afhankelijk waren en die zich nu in een moeilijke situatie bevonden, maar al snel concentreerde hij zich weer op wat hij op het politiebureau allemaal opgevangen had.

In gedachte ordende hij de flarden van gesprekken die hij opgepikt had en probeerde er vervolgens één verhaal van te maken. Hoe duidelijker het verhaal werd, hoe ongeloofwaardiger het begon te lijken. Vanaf kwart voor zeven gisteravond waren bij verschillende politiebureaus, verspreid over het hele land, vreemde telefoontjes binnengekomen. Enkele tientallen mensen waren sinds gistermiddag van het ene op het andere moment verdwenen.

Spoorloos!

Zelfs toen Jim op het bureau zat kwamen er nog meldingen binnen.

Of dat nog niet vreemd genoeg was begonnen er ook meldingen binnen te komen van mensen die plotseling bewusteloos geraakt waren en mensen die wartaal uit begonnen te slaan om vervolgens hard weg te rennen.

Ook waren mensen van het ene op het andere moment verschrikkelijk ziek geworden, allemaal zonder duidelijk aanwijsbare reden en zonder enige aanleiding!

De alarmdiensten stonden voor een raadsel en kwamen manschappen te kort om alle meldingen goed te kunnen verwerken, laat staan dat de politie meteen een onderzoek kon beginnen naar de verdwenen mensen. Voor zover Jim begrepen had, hadden de verdwenen mensen geen enkel spoor achtergelaten en had niemand ook maar enig idee waar ze gebleven waren. Sommigen waren, zoals in het merkwaardige geval van de sneeuwschuiverchauffeur, gewoon tijdens hun werk verdwenen, anderen waren vanuit huis verdwenen.

Eén geval dat Jim duidelijk op de hal opgepikt had, betrof een vrouw die verdween nadat ze onder de douche gestapt was. Haar man had in paniek de politie gebeld en gezegd dat de voor- en achterdeur van het huis gewoon op slot waren geweest. Zowel vóór als ná haar verdwijning. Hij had niets meer van haar gehoord.

De politie kon niet meer doen dan zijn verklaring telefonisch opnemen en beloven later op de dag iemand langs te sturen. Ja, er was een gigantisch gebrek aan mankracht waardoor de politie niet kon doen wat ze eigenlijk zou willen doen.

Toen Jim over dit alles nagedacht had besloot hij, voor hij conclusies zou proberen te trekken, eerst naar de plaats te gaan waar de chauffeur verdwenen was, vlak voor zijn huis.

De politieagent had heel summier, rondom de sneeuwschuiver, rondgekeken en naar voetsporen gezocht, maar niets gevonden.

Omdat zowel boven als beneden licht brandde was hij naar Jim's huis gegaan en had vriendelijk gevraagd of iemand iets opvallends gezien had. Jim was meteen meegegaan en dat was het dan.

Hij had zijn huis bijna bereikt en zag dat de strooiwagen, de sneeuwschuiver en de gewone auto inmiddels verdwenen waren.

Hij keek even op zijn horloge, bijna negen uur en het was inmiddels al aardig licht geworden, maar het beloofde een bewolkte dag te blijven. Jim stond stil op de plaats waar de sneeuwschuiver had gestaan en keek langzaam rond, maar kon niets ongewoons bespeuren.

Zeer vreemd. Een chauffeur die zomaar verdwijnt, en al die andere mensen natuurlijk en dan nog die plotselinge ziektegevallen en mensen die zomaar bewusteloos raakten, er moest toch een logische verklaring voor zijn. Ondanks dat hij het nu toch wel erg koud begon te krijgen besloot hij nog niet naar huis te gaan.

Hij stak de straat over, naar de kant die dichtbegroeid was met struiken en kale bomen. Het leek wel of iemand een dikke, witte deken over alles getrokken had en Jim stond op het punt zich om te draaien toen hem plotseling iets opviel.

Iets verderop staken bruine takken door de witte deken heen en waren wat groene bladeren van een struik zichtbaar, alsof de sneeuw eraf gevallen was.

Toen Jim dichterbij kwam leek het erop dat hier iets of iemand zich door de struiken gewrongen had. Dat moest dan rond zevenen gebeurd zijn omdat het toen opgehouden had te sneeuwen en het sindsdien ook niet meer gesneeuwd had.

Het zou natuurlijk ook om een afgebroken tak kunnen gaan die bezweken was onder de dikke laag sneeuw die erop gelegen had. Toen zag Jim ook duidelijk de voetsporen, diepe afdrukken in de sneeuw. Voetsporen van een volwassene en ze liepen vanaf de plaats waar de sneeuwschuiver had gestaan naar de plaats waar hij nu stond. Heel merkwaardig, dit was iets om over na te denken. Zouden deze voetsporen van de verdwenen chauffeur kunnen zijn?

Ja, buiten dat bleven er nog genoeg vragen over en deze vreemde zaak had nu zeker Jim's belangstelling gewekt!

3. Op het juiste spoor

'Hier Jim, drink dit maar eens op,' zei zijn moeder terwijl ze een grote mok warme chocomel voor hem op de salontafel zette.

'Dank ma,' en hij vouwde zijn ijskoude handen om de mok heen. Zijn moeder en zusje waren thuis en het was zijn vader toch gelukt met de auto naar het werk te gaan. Blijkbaar was de route die hij zou moeten volgen voldoende sneeuwvrij gemaakt. Het was nu wel een geluk dat ze vlakbij de randweg woonden die verschillende aansluitingen had met de autosnelweg. De autosnelwegen en andere hoofdwegen werden constant bereden en schoongehouden door de sneeuwschuivers en strooiwagens, maar het bleef natuurlijk oppassen geblazen.

Iedereen hoopte maar dat het vandaag niet opnieuw zou gaan sneeuwen. Veel mensen hadden de afgelopen dagen al urenlang in hun auto's vastgezet in de sneeuw, wachtend op hulp van een sneeuwschuiver of een of andere pechdienst. De pech- en hulpdiensten konden het aantal noodoproepen nauwelijks bijhouden. Nederland is nu eenmaal geen winterland waar alles en iedereen voorbereid is op jaarlijks terugkerende strenge winters met bergen sneeuw. Er was geen enkele aanwijzing geweest voor deze extreme winter en meteen toen de eerste sneeuwbuien, gepaard met enorme windkracht en vrieskou, over het land raasden begonnen de problemen al.

Jim nam een slok van zijn chocomel en voelde zich al wat warmer worden.

'Jim!' riep zijn moeder vanuit de keuken.

'Ik neem zometeen Sophie mee naar buiten zodat ze wat kan sleeën. Misschien maken we wel een hele grote

sneeuwpop!’

Jim keek naar zijn moeder die in de keuken de spulletjes van het ontbijt aan het opruimen was.

‘Goed ma...er ligt weer zoveel sneeuw dat je de hele tuin vol kunt zetten met sneeuwpoppen...’

Zijn moeder lachte.

‘Eentje zal genoeg zijn. Daarna zal ze vanwege de kou wel weer snel naar binnen willen. Jij redt je wel hé?’

Alhoewel ze wist dat Jim zich altijd wel redde stelde ze toch de vraag.

‘Ja hoor ma,’ zei hij opgewekt, ‘ik zal Mark voorstellen of we boodschappen voor zijn moeder kunnen doen en misschien kunnen we ook de stoep sneeuwvrij maken. Ik denk dat er voor ons weer genoeg te doen is.’

‘Goed Jim,’ zei zijn moeder tot slot, ‘dan haal ik nu je zusje van boven...’

Toen zijn moeder verdwenen was liep Jim naar de tv, pakte de afstandsbediening en liet zich in de bank vallen. Hij besloot wat te zappen om te zien of er iets gezegd zou worden over de raadselachtige gebeurtenissen. Als het al zo zou zijn zou dat wel erg snel zijn, maar hij dacht niet dat de politie dit lang stil zou kunnen houden.

Hij had gelijk. Op de eerste zender die verscheen was al een ingelast journaal vanwege de gebeurtenissen die ochtend. Weliswaar heel beknopt want de politie wist nu eenmaal niet veel meer dan dat er schijnbaar zomaar mensen in het niet verdwenen of ziek geworden waren. Jim drukte even op de volumeknop van de afstandsbediening en luisterde met volle aandacht naar wat de nieuwslezer te vertellen had;

‘...zonder een enkel spoor achter te laten. De politie doet wat ze kan maar kampt nog steeds met een tekort aan mankracht. Iedereen die inlichtingen of aanwijzingen kan